

A ház körül ide-oda repdes a fecske kitárt szárnyakkal. Merész lendülettel emelkedik, belefúrja magát a kékségbe; majd leereszkedik a házak tetejéig, hogy egy-egy parányi bogarat fogjon el. Aztán gyorsan a fészeknek tart, megkapaszkodik a peremén, beszáll; a fészkek csupa éles, türelmetlen, mohó csipogás, mint egy lármás életfakadás. A fiókák törik magukat a falatért. Anyjuk a vak ember korhadt ereszenek védelme alatt a fészket puhára és melegnek készítette számukra, ott költötte ki őket, ott táplálja most. Ahova a fecske rakja a fészket, oda szerencsét hoz.

Csak nézem ezt a csipogással teli fészket; majd a botot a földön. Az öregnek nem kell már többé a bot. Még soha oly mélyen nem éreztem az ég világosságát, mint ma reggel; mintha belém költözne, hogy lelkemet bevilágítsa és mintegy éreztessen vele a szabadulást. Bizonyára van ily szabadulás valahol a levegőben, az égben valahol. A fénye mintha áldást hozna a dolgokra, teremtményekre, a lelkekre. A fecske megint elszáll, majd visszatér, hogy szorgalmasan hozza a táplálékot kicsinyeinek.

Fordította: Márffy Oszkár.

KISLÁNYOM, CSIBÉVEL.

*Eperszínű, csillagokkal telehintett
kicsi selyemruháját könnyedén emeli,
aztán magához öleli féltve,
hogy otthont adjon
az anyját vesztett, sárga kis csibének.*

*De a csöpp élet kivágyik meleg öléből
és vakmerőn keres bronz karján utat,
pihenőt puha vállán tart,
aztán a dús hajat anyja pelyhének véli
és megbuvik ott kedvesen, nesztelen.*

*Kislányom szemében aggódó, meleg öröm
és fejét úgy tartja vigyázva, mereven,
mint karyatidok álltak a görög
kapuboltozat alatt
némán és méltóságteljesen.*

*«És anyja leszek a kis csibének!»
súgja, — majd hajából gyöngéden kiemeli,
s míg apró tenyerét köréje zárja,
hozzá hajoló szája lángolóbb,
mint eperszínű, kis nyári ruhája.*

Nagy Méda.